

B. 700

12.619

8.271.

R. 120.

INI ALESE

DIN

SCRIITORII ROMANI

No. 132

Publicațiune periodică

No. 132

ANTON PANN

Nastratin Hogea.

57.311 @

CARTEA ROMANEASCĂ

BIBLIOTECA CUNOȘTINȚE FOLOSITOARE

SUB ÎNGRIJIREA REDACȚIONALĂ A D-LUI I. SIMIONESCU, Prof. Universitar și Membru al Academiei

Seria A. „ȘTIINȚA PENTRU TOȚI“.

- No. 1. Omul primitiv, *Cum eră*, de Profesor I. Simionescu.
- No. 2. Viața omului primitiv, „ „ „
- No. 3. Gazurile naturale, „ „ „
- No. 4. Albinelc, de T. A. Bădărău.
- No. 5. Diabetul, îngrășarea și gălbina, de Dr. M. Găhănescu-Carlsbad
- No. 6. Razele vizibile și invizibile, de C. Gheorghiu.
- No. 7. Viața microbilor, de Dr. I. Gheorghiu.
- No. 8. Furnicile, de T. A. Bădărău.
- No. 9. Viața plantelor, de Prof. I. Simionescu.
- No. 10—11. „Pasteur“, de C. Moțaș.

Seria B. „SFATURI PENTRU GOSPODARI“.

- No. 1. Îngrijirea păsărilor, *Boale lor* de C. S. Moțaș, Prof. Universitar
- No. 2. Despre tovărășii, de preot C. Dron.
- No. 3. Scarlatina și alte boale molipsitoare, de Dr. I. Gheorghiu.
- No. 4. Livada din sămburt, de C. Gheorghiu.
- No. 5. În jurul casei, de M. Lupescu.
- No. 6. Casa, de Profesor I. Simionescu.
- No. 7. Morcovul și alte legume, de P. Roziade.
- No. 8. Sifilisul, de Dr. E. Gheorghiu.
- No. 9. Temelul îmbunătățirii vițelor, de D. G. Chițoiu.
- No. 10. Votul obșteșc, de A. Gorovei.
- No. 11. Creșterea porcilor, de A. Oescu.
- No. 12. Viermii de mătase, de T. A. Bădărău.
- No. 13. Oțitca de D-r Gheorghiu
- No. 14. Pelagra, de D-r Babeș.
- No. 15. Alegerea semințelor, de Lăcrițianu, Profesor.
- No. 16. Îngrijirea păsărilor, de C. S. Moțaș, Prof. Universitar
- No. 17. Rătăcirii Bolșeviste, de Maior I. Mihai.
- No. 18. O stupină dintr'un roiu, de N. Nicolaescu.
- No. 19. Lehuzia, *facerea*, de Dr. Gheorghiu.

Seria C. „DIN LUMEA LARGĂ“.

- No. 1. Ucraina, de G. Năstase, asistent universitar.
- No. 2. Cehoslovacia, de Profesor I. Simionescu.
- No. 3. Munții apusei, de Profesor M. David.
- No. 4. Finlanda, de Profesor I. Simionescu.
- No. 5. Bucovina, „ „ „
- No. 6. Basarabia, de G. Năstase.
- No. 7. Dobrogea, de Dr. C. Brătescu.
- No. 8. Spre polul sud, de Prof. I. Simionescu.
- No. 9. Olanda, de Apostol Culea.

Seria D. „ȘTIINȚA APLICATĂ“

- No. 1. Fabricarea săpunului, de Ing. A. Schorr.
- No. 2. Motoarele Diesel, de Ing. Casseti.
- No. 3. Despre parfumuri, de Prof. Severin.
- No. 4—5. Aerul lichid, de Ilie Matei.
- No. 6. Industria azotului, de Laurențiu Caton.

În fiecare săptămână apare câte un număr ce cuprinde 32 pagini, cu figuri și se vinde cu 2 Lei.

Se pot face abonamente pentru 25 numere, trimițând 45 lei prin mandat poștal la Societatea „CARTEA ROMĂNEASCĂ“ București, Bulevardul Academiei, 3.

De vânzare în toate librăriile și depozitarii de gazete din țară.

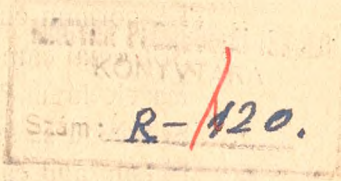
R-120.

1412

PAGINI ALESE DIN SCRITORII ROMANI

ANTON PANN ¹⁾

 M. E. T. KÖNYVTÁRA
 Szám: 5773

 Szám: R-120.

Năzdrăvaniile lui Nastratin Hogeia

Invățătura dată rău se sparge în capul tău

Nastratin erà un hogeia (dascăl sau învățător),
 Care a rămas de basmu până astăzi tutulor,
 Pentru că erà din fire pe-o ureche, năzdrăvan,
 Nu'l găsești însă în faptă să fi fost vre un viclean.
 El șezând odată'n școală, ce îi dete 'n simplu'i gând :
 Ascultați copii le zise, (cu 'ntâmplare strănutând)
 Să știți de-astăzi înainte că eu când voi strănută,
 Toți bătând îndată'n palme, să'mi ziceți „hairola“ ²⁾
 Cu 'ntâmplare dar odată găleata în puț căzând,
 Și cu ce să scoată apă pentru școală neavând,
 Hogeia porunci îndată ca din toți ai săi școlari
 Să se lase'n puț s'o scoată vreunul din cei mai mari ;
 Merg școlarii toți în grabă, pe lângă puț se adun,
 Dar privind ș'adânc văzându'l, n'a vrut să intre nici un.
 Deci văzând că curaj n'are nici unul din câți erà,
 Hotărî 'n cele din urmă el într'ânsul a intrà,
 Și s'a dezbrăcat de toate, cu capul gol și desculț,
 Legat cu un ștreang de mijloc, școlarii 'l lăsară 'n puț.

Sf. 311 C

5563

511

¹⁾ A se citi în No. 26 Din „Pagini Alese din Scriitori Români” cele scrise asupra lui Anton Pann

²⁾ Să fie de bine

 BIBLIOTECA JUDEȚEANA
 - CLUJ -

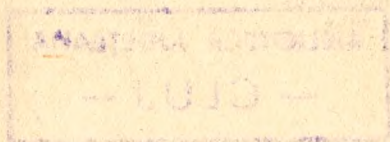

549537X

După ce găsi găleata și după ce o legă,
Către școlari dete gură și să'l tragă le strigă.
Ei, pornind cu toți de-odată, să'l tragă în sus de jos,
Și tocmai cam pe la gura puțului, când fu el scos.
Razele luminii 'ndată îl gădilară în nas
Și începù să strănute una într'alta 'n acel ceas.
Ei cum aud că strănută aminte 'n grăb 'și-au adus,
De porunca lui cea dată, (după cum am spus mai sus)
Și cu toții deodată funia din mâini lăsând,
Incepură-a bate 'n palme și „hair-ola“ strigând,
Bietul Hogeza cade'ndată ca un dovleac jos trântit.
Până'n fund își sparse capul de pereți fiind lovit.
După ce eși în urmă de cei nerozi copii traș,
Jupuit, ca vai de dânsul, la picioare, mâini și nas,
Zise: — Nu e vina voastră, ci-a mea că n'am judecat
Și-astfel de cinste neroadă ca să'mi dați v'am învățat,
Care'n cele după urmă din pricină'i ajunsei
Cu picioare, mâini belite și cu cap spart m'alesei.

Copilul se învață când nu se răsfată.

Nastratin Hogeza la apă vre-un copil când trimetea,
Mai întâi de-ai da urciorul el s'apuca și'l bătea
Un prieten întrebându'l, de ce bate pe băiat,
Când îi dă urcioru'n mână, fără a fi vinovat,
— Il bat da, el îi răspunse, ca să ia seama mergând,
Să nu spargă'n drum urciorul niscai nebunii făcând,
Că după ce îl va sparge, pedeapsa e de prisos,
Cât de mult de îl voi bate, nu mai am nici un folos.

Pâine, la foame, udată e cea mai dulce bucată.

Nastratin Hogeia odată pe fiul său 'l-a întrebat,
Niscaiva zaharicale vre-odată de a mâncat?
Copilul său îi răspunse, că n'a mâncat nici decum
Hogeia îl întrebă iarăși : — Dar ce mănânci tu acum?
— Pâine uscată cu apă. Hogeia zise : așa dar
Socotești c'ar fi în lume vre-un alt mai dulce zahar,
Ca astă pâine uscată ce o uzi și o îmbuci
Cu atâta gust și foame, cât și altui poftă-aduci?

Nici unele nu sunt rele, dacă te deprinzi cu ele.

Cu Nastratin un prieten întâlnindu-se în drum,
Îl întrebă cum petrece cu sărăcia acum?
El răspunse : — Foarte bine, tocmai ca și cel bogat,
— Cum se poate, cu mirare celalt iar 'l-a întrebat,
Să trăești cu sărăcia foarte bine, precum zici ? !
— Ce te miri, el îi răspunse, pentru așa lucruri mici ?
Trăesc că's deprins cu dânsa ca și viermele în hrean,
Nu simț nici o greutate chiar și când n'am nici un ban

Orice numești avere să păstrezi tot în veder

Mestecând odinioară Nastratin Hogeia mastic ¹⁾
(Care Românii de obște sacăz bun sau dulce'i zic)
Când vru să șează la masă el în palmă îl scuipa,
Și'n vârful nasului tocmai potrivindu-l il lipca.

¹⁾ În părțile răsăritului toate femeile, fetele și copiii obicinuiesc să mestice în gură sacăz.

Un prieten întrebându'l că de ce face astfel,
Hogea îi dăte răspunsul în scurt zicând către el :
— Totdeauna dator este omul lucrul a'și păzi
Și să'l aibă în vedere în fiește care zi

Când se gătește alături, numai din miros te saturi.

Nastratin Hogea 'ntr'o seară la fereastră cum ședeă
Și lungeă nasul aiurea pe alții făr' a-i vedeă
Trecând unul din prieteni. — Ce miroși ? 'l-a întreat,
— Vecinul meu, el răspunse, gătește scumpe mâncări,
Și d'al lor miros mă satur, trăgându'l mereu pe nări.

Grijile's la creditorii mai mult decât la datori.

Unul întâlnind pe Hogea s'a oprit a'l întreba:
De 'și-a plătit datoria ? iar el îi răspunse : — Ba,
— Dar ce umbli fără grije când te știi că ești dator ?
— Grije (zise el) s'o poarte cel ce este creditor.

Când ceri și nu ți se trece, te 'ntorci cu inima rece

Intr'o zi venind la Hogea un prieten, 'i-a cerut
Să-i dea frânghia de rufe, numai pentru un minut ;
— De n'aș avea, Hogea zise, vre-o trebuință de ea,
'Ti-aș fi zis cu toată voea : „poftim frate de o ia“,
Dar am să usuc pe dânsa, să usuc niște pospai.
— Nu'mi spui, acela răspunse, că nu vrei ca să 'mi-o dai ?
— Bine vezi tu, Hogea zise, că e vorba cam aci
Și mai mult nu e de lipsă să stau a 'ți-o tălmăci.

Dacă n'ai să mergi călare, nu umbla la 'mprumutare.

Unul a venit odată și 'ndrăznind ca un vecin,
A cerut să'i dea măgarul pentru un ceas Nastratin.
El răspunse zicând : — Frate, bucuos ți 'l-aș fi dat,
Dar nu 'l-am acasă astăzi ; altui 'l-am împrumutat.
Măgarul din grajd d'odată a răcnit într'acel ceas.
— Spui că nu'i, zice vecinul, și na, iacă al său glas !
Iar Nastratin îi răspunse: — Ce? tu nu crezi ce'ți spun eu?
Mai mult crezi tu pe măgarul de cât chiar cuvântul meu?

Cască ochii la tocmeală, iar nu după ce te 'nșeală

Murind lui Nastratin Hogeza măgarul ce îl avea,
Socoti cum să mai scoată din paguba sa ceva,
Și așa tăind el capul măgarului celui mort,
'L-a 'nfășurat pe d'asupra binișor cu niște tort,
Apoi cu acest ghem mare 'n piață să'l vînză mergând
Se puse și el cu dânsul cu alți vînzători în rând.
Stînd aci veni îndată un ovrei cumpărător,
Carele de chilipire eră 'n piaț precupitor.
In v'o câteva cuvinte învîndu-se la preț,
Ii zise cumpărătorul, vîzându'i preă greuleț :
— Dar ce are ghiemu'ntîrînsul de vine greu la cântar ?
Nastratin Hogeza răspunse : — iacă un cap de măgar !
Dacă il mai întrebă încă și'i răspunse tot la fel,
Socoti cumpărătorul că il iace prost pe el
Și scoțînd îi dete 'n mînă banii cât i s'a căzut,
Care Nastratin luîndu-i se și făcî nevăzut.
Pe cumpărătorul însă cugetele nu'l lăsă,
S'apucă, desfăcu ghemul cum a mers la casa sa.

Și abia găsi pe dânsul numai o oca de tort,
Iar celelalte ocale capul măgarului mort :

„Mai mare daraua fu de cât ocaua“.

Ce să facă?... Plecă iute ca să'l cate necăjit.
Dar Hogeia, cum luă banii, la casa lui a fugit.
El însă tot căutându'l prin piață d'al mai vedea
Abia la o săptămână putu cu el ochi să dea,
Și puind mâna pe dânsul, judecății 'ngrab l'a dat,
Arătând cu jeluire, cum și ce fel l'a 'nșelat.
Fiind dar Nastratin Hogeia la judecată adus,
El tot'odată de față și dovezile 'și-a pus,
Cum că 'i-a spus adevărul că e un cap de măgar,
Când 'i-a făcut întrebare : de ce e greu la cântar ?
Judecata pe temeiul dovezilor drept dând dar,
Cumpărătorul rămase cu capul cel de măgar.

Un nebun făgăduiește și 'nțeleptul s'amăgește.

Intr'o zi Nastratin Hogeia, ceartă c'un vecin având,
Fuse tras în judecată, pentru dânsul jalbă dând.
Nastratin plecând să meargă spre a se înfățișa,
Băgă 'n sân un petroi mare și se 'nfățișa așa.
Când pârătorul de dânsul spunea câte îi plăcea,
Nastratin în taină sânul își arătă și tăcea.
Judecătorul văzându'l că își batea sânul plin,
Toată dreptatea o dete în partea lui Nastratin
După ce jeluitorul fu d'aci afară dat,
Zise lui Nastratin Hogeia : — Scoate ce 'mi-ai arătat !
El, scoțând îndată piatra, o puse îndată jos
Și se trase la o parte cu chip preă politicos.
— Dar ce este asta ? zice judecătorul bătrân.
— Este darul, el răspunse, ce ți'l arătam în sân.

Nu vedea 'n chip pocitura, ci vezi ce'i vorbește gura.

Trecând un pașe odată prin satul lui Nastratin,
Locuitorii îndată toți ca la un hoglea vin,
Il rog și 'l poftesc să meargă la pașa ca deputat,
Socotindu'l de cât dâșii mai procopsit și 'nvătat ;
Și pașei să 'nfățișeze ca din partea tutulor
Supunerea și respectul ca la un stăpânitor.
Mergând el să împlinească cererea ce 'l-au rugat,
Pașa la chipul și forma Hogii dacă s'a uitat,
— Dar n'au mai găsit alți oameni, pașa către el a zis,
Și pe un măgar ca tine înainte'mi au trimis ?
— Pe oameni, Hoglea răspunse, la alți oameni îi trimit.
Iar eu ca să viu la tine toți cu cale au găsit

Ca să ascuți bine este și sfatul unei neveste.

Nastratin Hoglea la multe a se gândi nu'i plăcă
Și cam pătimea adesea după cele ce făcă
Odată cârmuitorul al aceluia județ,
Acî 'n sat pentru o seară poposind ca un drumeț,
Și văzând el că sătenii cu marî și cu mici alerg
Care de care mai bune plocoane să'i ducă merg.
Socoti Nastratin Hoglea mai jos a nu se lăsă,
Și ca ce lucru să-i ducă întrebă nevasta sa.
El zicea gutui să-i ducă, ea, ba, zmochine 'i zicea,
Și părerea între dâșii unul altul nu'i plăcă ;
Disputându-se ei astfel ca la un minut de ceas.
Ca să ducă tot smochine nevasta lui 'l-a rămas.
Deci din pom cele mai coapte zmochine el culegând,
Și ngrab la cârmuitorul cu dâșele alergând,

Se uită cârmuitorul, și știindu'l cam bufon,
— Dar tocmai zmochine, zise, găsiși să'mi aduci plocon?
Și cum stă'n genunchi cu coșul ca fiește ce supus,
Cârmuitorul îndată pe slujbașii săi-i-a pus
Să ia acele zmochine și fiecare pe rând
Să'l lovească'n cap cu ele toți cu câte una dând ;
Când lui Nastratin aceasta slujitorii o făcea
El la toată lovitura, bodaproste le zicea ;
După ce striviră toate zmochinele 'n capu'i gol,
Ii zise cârmuitorul : Ridică-te de jos, scoal'
Și îmi spune adevărul de ce (voi să știu și eu)
La fie ce lovitură tu ai mulțumit mereu ?
Răspunse Nastratin Hogeia : — Să îți spui ; — ca un sărac
Neavând nici o putere vre-un plocon mai bun să'ți fac,
Am sfătuit cu nevasta să'ți aduc niște gutui,
Ea zice s'aduc zmochine, eu în contră îi stătui,
Dar în cele de pe urmă de gura ei m'am supus
Și aceste puținele zmochine ți le-am adus.
De aceia când în capu'mi zmochinele moi simțiam,
De sfătuirea nevastei mulțumirile făceam,
Că de aduceam ploconul gutu. precum ziceam eu,
Atuncia eră să fie vai de acest cap al meu !
De aceia este bine ca s'ascuți și să înveți
Și-o povață de-a femeii din patruzeci de poveți,
Că iată eu, cu'ntâmplare, prin povața ce 'mi-a dat
Cu aceste moi zmochine scăpai cu capul nespert.

Și cu minciuna neștine poate trăi într'o zi bine.

După ceva vreme iarăși cârmuitorul umblând,
Și 'n județul său prin sate drumurile cercetând,
Sculându'se iar sătenii pe Nastratin 'l-au rugat,

Că iar la cârmuitorul să se ducă deputat.
Însă ca să nu'l trimiță fără nici un dar în mâini,
Ii deteră-o rață friptă și două frumoase pâini.
Plecând el să 'ntâmpineze pe cârmuitoru'n drum,
Nu putù răbda mirosul raței ce eșà cu fum,
Și șezând jos la o umbră, mereu rața învârti
Și ca din ce loc să taie tot stătù, se socoti,
Vorbind singur întru sine : — Ce știi ce se va urmà ?
Ca s'o gust și eu la masă, m'o chiemà, nu m'o chiemà ?
Zicând Nastratin acestea, îndată se apucă
Ș'un picior tăind dintr'ânsa sub umbră îl și mîncă,
Apoi după ce iar rața o așează'n vas frumos,
Cu piciorul ce'l mîncase întorcându-o în jos,
Se sculă, plecă să meargă și'ntru sine judecă :
— De mi-o zice: „șezi, mîncă“, eu lesne iar poci mîncă.
Deci calea'i fiind cam lungă ș'abia seara ajungând
Găsi pe cârmuitorul tocmai la masă mîncând,
Și dând el rața cea friptă, fùse după cum ghiçì,
Căci să mînânce 'mpreună, să șează îi porunci.
Nastratin Hogeà iar gata la poruncă fu supus,
N'așteptă ca să'i mai zică, pe loc la masă s'a pus,
Și când fu să'ntoarcă rața nobilul cârmuitor
Zise : — Ce fel, Nastratine, de ce n'are un picior ?
El răspușe : — 'N satul nostru rațele așà se nasc.
Toate cu un picior numai și înoată și se pasc.
— Să'mi dai dovadă l'aceasta, cârmuitorul a zis,
Că nu crez c'un picior numai rața să se fi trimis.
— Bucuros, răspușe Hogeà, timp fără a amâna,
Vei vedea chiar dimineața, spre a nu te minuna.
Deci Nastratin dimineața, la un eleșteu vîzând,
Rațele eșind din apă și numai 'ntr'un picior stând,
Chiemă pe cârmuitorul și'i zise 'n ton zâmbitor.

— Poftim, vezi, rațele toate că's cu câte un picior.

Cârmuitorul îndată un pistol slobozi'n vânt

Iar rațele își lăsară picioarele la pământ.

El privind atunci la Hogeă, îi zise cam serios :

— Iată-le'n două picioare ; pentru ce ești mincinos ?

Iar Nastratin îi răspunse : — Ei, aga ! acel pistol,

De 'l-ar fi întins asupra'ți cineva, numa-așà gol,

Nu numai două picioare, ci patru 'ndată făceai

Și 'ncotro vedeai cu ochii apucași și te duceai.

Iaina mai mult e privită decât persoana cinstită.

Nastratin Hogeă odată fiind la nuntă chemat,

Se duse în haine simple, ca sărac biet îmbrăcat.

Nuntașii ast-fel văzându-l, nici în seamă nu'l băgau

Ci pe cei cu haine scumpe să trateze alergau ;

Și după ce așezară la masă pe toți frumos,

Il puseră și pe dânsul în colțul mesii de jos.

Nastratin, văzând aceasta, se sculă 'ngrab-alergă

Și la un al său prieten să'i dea haine îl rugă ;

Dându-i hainele acela, se'mbrăcă galant pe loc,

Pușe și-o blană asupra'și cu postav roș ca de foc,

Și așà mergând el iarăși la nunta ce-a fost chemat,

Cum îl văzură nuntașii, cu cinste 'l-a întâmpinat.

— Poftim, poftim Hogeă-efendi, către dânsul toți zicând,

'L-au pus tocma'n fruntea mesei fiecare loc făcând

El dacă șezù la masă 'și-a întins mâneca în vas,

Zicând : Poftim, poftim blană, mănâncă ce e mai gras,

Il întrebară nuntașii : Hogeă-efendi, — zicând :

Pentru ce o faci aceasta, și'ntingi mâneca, mănâcând.

— Pentru că, el le răspunse, eu întâi când am venit

Cu hainele cele proaste, nimenea nu m'a cinstit
Și când v'am dat bună ziua 'mi-ați zis numai: „mulțumim“
Iar cum venii cu aceste, toți 'mi-ați zis: Poftim poftim !
De aceia și eu blana să mănânce o poftesc,
Că văz: toți privesc la haine, și persoana n'o cinstesc.

Omul nu poate să facă un lucru la toți să placă.

Hogea se apucă odată să își facă un cuptor,
Pe nevasta sa 'mprejuru'i având'o de ajutor ;
După ce'l isprăvi însă, după cum lui 'i-a plăcut,
Veni un vecin și'i zise că nu e bine făcut,
Pentru că 'l-a întors cu gura către vântul de apus,
Ci eră să fie bine spre miazăzi să'l fi pus.
Altul venind zise iară : — Hogea ce bine făceai,
Către răsărit cu gura cuptorul de'l întorceai !
Altul iar îi zise : — Hogea, eu în locu'ți de eram,
Cuptorul spre miază-noapte cu gura lui îl puneam,
Văzând Hogea că la nimeni lucrul lui nu'i-a plăcut,
Il strică, ș'apucând iarăși pe rotile l'a făcut :
Dup'aceia din prieteni în vre-un fel de îi zicea,
El se apucă îndată și'ntr'acolo 'l întorcea.
Și așa Nastratin Hogea cu cuptorul învărtit,
Al fiecăruia gustul și plăcerea 'i-a împlinit.
Zicând : — Câtă osteneală pentr'un cuptor avui eu,
Ca să-l fac pe gustul lumii, iar nu după placul meu.

Să fii alt fel nu se poate, ci ca omul întru toate.

Un sătean, pierzând măgarul, la Nastratin alergă
Și ca să facă 'n geamie vre un cuvânt, îl rugă.
Că poate cu întâmplare cine-va 'l-va fi găsit

Și neștiindu'i stăpânul îl ține 'nchis tăinuit.
 Mergând Hogeia în geamie și după ce s'a închinat
 Și se rugă împreună cu norodul adunat,
 Stând la un loc oare-care mai sus ceva de pământ
 Incepū tot de-odată acest următor cuvânt :
 -- Ascultați toți credincioșii profetului Mahomet,
 Aceia ce vă voi zice în cinci vorbe de secret :
 Din voi care în viață cafea, tutun n'a gustat,
 Care rachiu, vin în gură vre odată n'a băgat,
 Și care n'a jucat table, dame sau ceva cu cărți,
 Nici s'a adunat vreodată să petreacă 'n alte părți,
 Acela, zic, din voi care a putut trăi așa
 Il poftesc aci la mine acum a se înfățișa.
 Toți câți erau în geamie auzind acest cuvânt
 Se gândeà de vr'una d'asta dacă 'mpărtășiți nu sunt
 Și nu îndrăzneà la Hogeia a se 'nfățișa,
 Ci cum își săvârșea ruga plecà afară, așa.
 Mai în urmă iacă unul, mai nevoieș și mai prost,
 Ce s'a știut că de-acestea neîmpărtășit a fost,
 Viind către Hogeia zise : — Iacă eu în viața mea
 N'am băut vin nici odată, nici rachiu, tutun, cafea,
 Nici odată table, dame, or cărți eu nu am jucat
 Nici în niscăi conversații cu alții m'am adunat.
 Auzind Nastratin Hogeia, s'a întors a se uita
 Către cel ce își pierduse măgarul și'l căută,
 Strigând tare : — Ei tu ! n'auzi ! vino aproape să vezi :
 Iacă ăsta 'ți-e măgarul, pentru care publicezi,
 Ia'l, pune'i căpăstru 'ndată și te du unde voiești,
 Că mai bun de cât acesta cât să cauți nu găsești.

Multe sunt astăzi vorbite, / mîine ies osebite.

Nastratin Hogea 'ntr'o seară cu soția 'n vorbă stînd
Între alte multe, zise, cerul limpede vîzînd :
— De n'o ploua mîine mă duc la vie să lucrez,
Iar de-o ploua merg la țarini să le mai curățurez.
Nevasta, ascultînd, zise : — De va voi Dumnezeu.
— D'o vreă, n'o vreă, el rîspunse, tot mă duc la una eu.
— Zi mai bine, ea iar zise, de va voi Dumnezeu.
Nici de cum, el zise, mîine tot îmi fac lucrul meu.
A doua zi dimineața cum se scoală Nastratin,
Se uită și vede cerul limpede, frumos, senin,
La coșulețul cu pâinea și unelte de lucrat
Și fără să zăbovească, drept la vie a plecat.
Din nenorocire însă, în cale îl întîlnesc
Niște oameni de ai pașii și, vrei-nu vrei, îl silesc.
Și cu dînșii împreună toată ziua a umblat,
Ca să le arate drumul pînă către un alt sat ;
Și așa 'ntr'acea zi Hogea a pățit foarte urât,
Fără să vadă cu ochii via, cum a hotărât.
Seara târziu se întoarce ostenit, abia umblînd,
Și la miezul nopții tocmai la ușa casei bătînd,
— Cine e ? 'ntrebă nevasta, tu ești Nastratinul meu ?
Zise el : Sunt eu, nevastă, de va voi Dumnezeu.

Rugăciunea rău făcută niciodată nu ajută.

Nastratin Hogea 'ntr'o vară, grâu, bucate semănînd
Și adesea la acestea ca să le vadă mergînd,
Se uită la cer cu ochii și cu degetu-arătă
Zicînd : Doamne, fie-ți milă de săraca sluga ta.

Ș'această semănătură, zise, ce e a mea mai ales,
Cercetează-o din ceruri ș'o udă cu ploii mai des.

Intr'acest chip totdeauna de câte ori se ducea,
Lui Dumnezeu arătându-și țarina să, rugi făcea,
Până când vine odată o ploaie mare cu vânt
Și își vărsă cerul norii cu găleata pe pământ.
Văzând Hogeia ploaia, zice : — O ce dar dumnezeiesc !
Crez că 'n țarina'mi acuma spicele cât mine cresc.
A doua zi dimineată s'o văză vesel mergând,
Când se apropie de dânsa rămase în loc căutând,
Stând, cu ochii într'o parte și într'alta s'a uitat
Și nu a putut cunoaște unde a fost semănat :
Că fiind semănătura în marginea unui râu
Viind mare se revărsase cărând pietre pân' la brâu.
Nastratin văzând aceasta ce nu i-a trecut prin gând
Măinele 'nălță și ochii către cer așa zicând :
— Nu ești Tu de vină, Doamne! nu! ci chiar cuvântul meu,
Că'mi arătai holda Ție, ce am semănat'o eu !

La unul parte și altuia pãrticică.

Trei oameni mergând pe-o vale
Găsesc un sac cu nuci plin,
Și 'ntre ei găsesc cu cale
Să le 'mparță Nastratin.

Merg la dânsul toți frățește
Și îl rog cum știe el
Să'mparță dumnezeiește
Între ei sacul acel.

Nastratin pe loc se scoală
Și un pumn de nuci umplând
Le-aruncă unuia 'n poală
Numa-așa nenumărând.

La al doilea iar împarte
Cinci pumni făr'a numără,
La al treilea lăsând parte
Toate câte 'n sac eră.

Ei stând cu nemulțumire :
— Hogeia efendi, au zis,
Nu ne-ai făcut împărțire
Frățește precum e scris.

— Neghiobilor, el le zise,
Voi m'ați pus să'mpărțesc eu,
După cele 'n mintea'mi scrise,
Să vă'mparț ca Dumnezeu ;

Dumnezeu astfel împarte
Unuia dă mai puțin ;
Și altuia face parte
Sacul să'l ardice plin.

Iar de'mi ziceați : „omeneste“,
Atunci astfel nu făceam,
Ci vă împărțeam frățește
Și de o potrivă vă dam.

La ori-ce urât din fire puțină îngrijire

Nastratin Hogeia odată
În grădina'i cea săpată
Sădind usturoi, ca gazdă.
Scuipa și 'l împlântă 'n brazdă.
Intrebându'l oarecine
De la casele vecine,
Că pentru care pricină
Sădind scuipă 'n rădăcină?
El răspunse : -- Căci știu bine
N'o să aibă de la mine
Vre o altă udătură
De cât astă scuipătură.

Or om, or semănătură, nu se schimbă din natură.

Într'o zi Nastratin Hogeia în grădina sa intrând,
Și văzându'și usturoiul mare și frumos crescând,
De nespusă bucurie îndată se apucă
Și vreo câteva fire cu mare poftă mănăcă ;
Seara când s'a dus acasă la nevastă împuțit,
Nu'l priimi lângă dânsa, ci în alt pat l'a gonit.
Dimineața 'ntrebă Hogeia pe un prieten al său,
Cum ar sădi usturoiul după cum l'a învățat,
Iar prietenul îi zise. aceasta de o vocești,
Intâi să'l despoi de coaje și-apoi astfel să-l sădești,
Hogeia sădind usturoiul după cum l-a învățat,
Și văzând că tot rău pute, mergând, iar l-a întreat,
Prietenul său îi zise : -- Tu acum să te despoi
Și într'acest chip sădindu'l nu va mai puți apoi.

Hogea o făcù ș'aceasta, dar nimic, nici un folos,
Tot iar ca și mai 'nainte usturoiul puturos.
Și această neschimbare a naturii lui văzând
Către dânsul se întoarse într'acest chip el zicând :

Te-am despuiat și te-am sădit

M'am despuiat și te-am sădit

Tu tot acel ai răsărit.

Puterea rea nu 'ți-a pierit.

**Cine fură azi o ceapă, miine fură și o iapă.
Dar or în temniță plînge, or picioarele își frînge.**

Nastratin Hogea 'ntr'o vreme nici vre un câștig având
Și în cea mai de pe urmă sărăcie ajungând,
Hotări să fure ceapă de la un al său vecin
Ce avea destulă 'n casă și nu da la vre-un străin.
Dar văzând Nastratin Hogea că el ușa o 'nceuia
Plan făcù pe coș să intre noaptea și ceva să ia.
Deci suindu-se pe casă și privind pe coș în jos,
Se ivi 'n el umbra lunii în chip de stâlp luminos
Și lăsându-se pe vale de acea umbră-amăgit,
Deodată fără veste se pomeni jos trântit,
Rămâind, ca vai de dânsul, cu piciorul rupt în loc,
Având mica norocire că n'a fost în vatră foc.
Deșteptându-se vecinul, de bufnirea'i când căzù,
Se sculă tot de odată, nici o clipă nu șezù,
Strigă, cere la nevastă lumânare 'ngrab, să'i dea
Mai curând să prinză hoțul, și cine e a'l vedea.
Iar Hogea zise : — Vecine, atât să nu te grăbești,
Că ce am pășit, și mâine tot aicca mă găsești.

Te păzește sa nu-l superi printre proști să-l numeri.

Nastratin Hogeza 'ntr'o vreme nouă măgari dobândind
Și într'o zi toți aceștia la pășune scoși fiind,
S'a dus seara ca să-i strângă de pe câmp unde eră
Și de sunt toți vrând să vază începù a-i numără,
Ieșind dar la număr tocmai pe unul încălecă
Luă pe toți după urmă și la casa lui plecă.

Când mergea pe cale însă stătù iar a'i numără,
Și văzù că înainte-i numai opt măgari eră.
Se uită, se miră singur că unul ce s'a făcut,
Și văzând o groapă-adâncă pe unde a fost trecut,
Gândi că poate într'ânsa unul din ei a căzut,
Când a privit el cu ochii aiurea și n'a văzut ;
Descălecă și se duse în groapă a se uită,
Dar ce să vază într'ânsa, când de geaba căută ?
Se 'ntoarse și 'ncepù iarăși măgarii a'și numără,
Și văzându-i că sunt nouă, începù a flueră ;
Iar încălecă pe unul, și până 'ntr'un loc mergând,
Să-i mai numere odată, iarăși îi veni în gând
Și văzând că ei acuma iar la număr opt eră,
(Că pe cel de sub dânsul nici de cum nu-l numără)
Stând : — Ciudat lucru, el zise, or ochii mei sunt stricați,
Or eu nu poci ca să-i număr, cum merg ei amestecați
Și descălecând îi puse câte unu-unu 'n rând
Și pe fie-care mâna puind el și numărând,
Ieșiră măgarii tocmai nouă după cum au fost,
Și 'ncălecă iar pe unul, făcându-se singur prost,
Plecând însă cu 'ndoială, nu se putù stâmpără,
După ce puțin mai merse, iar stătù a'i numără !
Și măgarul de sub dânsul nenumărând iar așa,
Tot opt ca și pân'acuma cei-l'alți la număr eșă.

Intr'acest timp trecând unul, îi zise, nu te supără
Fă bine și te oprește măgarii a'i numără !
Ca să văz și tu ca mine tot așa lipsă îi scoți ?
Mai că mie mi se pare că nu sunt la număr toți.
Incepù omul acela măgarii a'i numără,
Arătând întâiu cu mâna de sub el care eră,
Hogea îi zise (văzându-l că începe de la ei),
— Dar ce ! mă pui și pe mine în rând omule mișel ?
Și necăjit de aceasta, acasă cu ei s'a dus
Și aci iar cu nevasta ca să-i numere s'a pus.

La lucrul știut de lume, ca să-i dea d'aflător nume.

Nastratin Hogea odată
Cârpind cămașa spălată
Ața 'n vârf nu înodă,
Pentru că nici nu cârpișe,
Nici pân'atunci auzise,
Nici s'o 'noade 'n gând îi dă.

Ci când ața cu 'ntâmplare,
Fiind răsculită tare,
De sine s'a înodat.
Și văzând atunci că-i bine
Cu 'nodătura mai bine
L'a cârpiș și l'a lucrat.

O, gândi de 'nțelepciune,
Și i se părù minune
Ca când n'ar ști cinevaș
Și de a sa născocire,
Ingâmfat de procopsire
Puse pristav prin oraș.

Să auză fie-care
De la mic și pân' la mare
 Și să știe că întâiu,
După moda de el scoasă,
Așa când va vrea să coasă
 S'o 'noade la căpătâiu.

Asta s'o știe ori-care
Că e nouă aflare
 Insuși de mintea lui chiar,
Și d'o trăi prin urmare,
După mintea lui cea mare,
 Va mai născoci iar.

Dar de-o murì, toți să știe
Că în lume n'o să fie
 Atât de norocit alt,
Vor pierde o bogăție
Și o mare avuție
 Sau un prea scump diamant.

Unul ce stă de o parte,
Cam cu urechia 'ntr'o parte,
 Și la el gura căscă,
Luă o mână de sare
Și-alergă la el mai tare
 In gură a'i aruncă.

Zicând : — Te-am auzit bine,
Dar află și de la mine
 Ca să știi și alt mijloc,
Cască gura să-ți sâr vorba,
Că n'are gust ca și ciorba
 Ce nu-i pui sare de loc.

În certuri cine se bagă, pagubă trebuie să tragă.

Nastratin Hogeia 'ntr'o seară,
 Pe când viscoalea afară,
 De frig cum se desbrăcase
 Și sub plapomă intrase,
 Aude în bătătură
 La ușe ceartă și gură ;
 Nevasta 'i zise l'aceste :
 Ieși, frate, de vezi ce este ?
 Iel răspunse : Ia mă lasă,
 Că se ceartă, ce ne pasă ?
 Ea iar cu ghiontul împunse
 El iar că nu va, răspunse,
 Dar văzând că pace n'are
 Cu plapoma 'nfășat sare
 Și deschide ușa iute
 La gâlceavă să se uite ;
 Dar ei cum îl văd îndată
 Lasă gâlceava p'alt-dată,
 Săr la hogeia, îl desfășe,
 Il lasă numa'n cămașe
 Și cu plapoma 'n spinare
 Fug pe 'ntunericul mare.
 Deci văzând Hogeia aceasta,
 Intrând, 'l-a întrebat nevasta :
 — Bărbate, ce ceartă fuse ?
 El necăjit îi răspunse :
 — Ia ! pentru plapoma noastră
 (Și-acum vai de pelea noastră !)
 Că pe loc cum o luară
 Indată se împăcară.

569.537

Mulți sunt proști care le place p'alții în sobor
să-i împace

Nastratin Hogeă odată
Măgarul din grajd scăpând,
Pleacă cu traista 'ncărcată
Ca să'l caute 'ntrebând.

Și 'ntâlnind pe oare-cine
Din săteni, a întreat :
— N'ai văzut cumva, vecine,
Pe măgarul meu prin sat ?

— Ba 'l-am văzut, el îi zise,
Colea la jude șezând,
Și la vite holde prinse
Judeca ispas făcând.

Hogeă zise cu mirare :
— Jude 'n sat măgarul meu ?
Zise acel la plecări :
Da, da, ceia ce'ți spui eu.

Hogeă necăjit se duse
În cel mai repede pas,
În pragul ușii se puse
Unde se făcea ispas.

Și traista după ce 'ntinse
Și în jos o apleca,
— Tpru, tpru, tpru ? din buze zise
Către cei ce judeca.

Toți râseră de această,
Numai unul cum ședeă
Viind se pleacă la traistă,
Ca ce e 'n ea a vedea,

Hogea traista 'ncărcată
După gâtu'i aruncând
Incepû tot de odată
Ca să'l judece zicând :

— Trebile 'mi stau acasă
Și tu aici în sobor
Poftiși tocmai când îmi pasă
Să te faci judecător ?

Cite odată în lume sunt primite și glume,

Odată Nastratin Hogea în grădina sa intrând
Și 'ntr'un cireși trei cireșe mai pârguite văzând,
Le luă 'ntr'un ciur le puse și, ca lucru trufanda,
Plecă la cârmuitorul vrând plocon a i le da.
Mergând pe drum și la ele tot cu ochii căutând,
Vede că una pe alta se băteă, 'ntr'un loc nestând.
Se necăjește pe una care el o socotea
Și fără astâmpărare pe celelalte băteă
Și luând-o 'mbucă'ndată zicând : — Tu 'ntr'un loc nu stai,
Ci te repezi tot într'una și în celelalte dai.
Mai mergând și privind iarăși una o 'mbucă,
Vede că se bat și-aceste în fiecare-al său pas,
Se necăjește și'ndată iarăși una o 'mbucă,
Ș'asă numai o cireasă să ducă plocon plecă.

Când se'nfățișă cu dânsa, cârmuitorul privind,
Dar cum se mănâncă asta ? 'l-a întreat pe el zâmbind,
Hogea o aruncă'n gură cu ochii privind la el,
Și o mănâncă 'nainte'i zicând : — Iacă astfel !

Cui îi place liniștire să'și facă împrejmuire.

Nastratin Hogea 'ntr'o iarnă lemne de foc neavând
Iși arse din prejur gardul, numai porțile lăsând
Și văzând el că vecinii ș'alții p'acea trecea,
Intrând sau ieșind din curte'i or pe unde se ducea,
Supărându-se de-aceasta ieșind strigă către toți
Că fiecare să intre și să iasă tot pe porți.

Multe minciuni negândite, sunt cam cu tolos brodeit.

Intr'o dimineață la o cafenea
Unde mai adesea Nastratin venea,
Cum intră pe ușă toți s'au înzâmbit
Zicând către dânsul : — Bine ai venit !

Ia te rog, ne spune, dacă ne iubești
O minciună 'ndată, făr'să te gândești !
Nastratin răspunse, trist la ei cătând :
— Voi de dimineață râdeți chef având.

Și nu știți ce jale am în casă eu,
Că murî as'noapte bietul tată-meu,
Și nu știu a plânge or a flueră.
Că de'ngropăciunea'i n'am chioară para.

Ei ca să ajute pe bietul sărman,
Scoțând îi dădură toți câte un ban.
Cum luă el banii ș'afară ieși,
Și tatăl său iacă pe ușă păși.

Ei cum îl văzură de răs s'au umflat,
Zicând unul altui: — Vezi că ne-a 'nșelat !
Dup'aceia iacă iar peste puțin
Se înfățișează la ei Nastratin.

Cum îl văd pe ușă îndată îi zic :
— Bravo, Nastratine ! ești om de nimic.
Tatăl tău acumă d'aci a ieșit
Și tu dinioare ziseși c'a murit.

— Nu stric eu, el zise, ci chiar voi m'ați pus,
Și pe negândite minciuna v'am spus :
Că altă minciună dacă vă spuneam,
Azi de cheltuială eu nu câștigam.

Dintr'o credință deșeartă cade omul și într'alta.

Nastratin Hogeă 'ntr'o vreme lemnele de-ars isprăvind
Și o dumbravă de satu'i nu preă departe fiind
Merge, se urcă într'unul din cei mai bătrâni copaci
Ca să taie și să surpe după dânsul ramuri (crăci)
Și văzând o cracă bună, s'a pus călare pe ea
Ș'a'nceptut despre tulpină cu securea a tăia.
Unul ce trecea pe cale, se oprî la el strigând :
— Omule ! dar rău tai lemnul, o să cazî, fugi mai curând.
Hogeă supărat îi zise : — Doar n'oi fi tu vr'un prooroc !

Și iar începù să taie șezând într'acelaș loc,
Care cum reteză craca cu ea cu tot jos căzù
Și atunci pe călătorul de prooroc îl crezù ;
Cât mai tare se ridică și aleargă schiopătând
Din piciorul ce'l lovise și în urma lui strigând :
— Stăi, mă rog, tu acel care ești prooroc, (prevăzător)
Și fă bine de îmi spune când și'n ce zi o să mor ?
Iar acela ca să scape de rugii și de supărări
— Suiletu'ți 'i-a zis, se ține numai în trei strănutări.
Auzind Hogeza aceasta de odată se'ntristă
Că până să meargă-acasă de două ori strănută.
Pentru că lemnele grele în spinare'i ce s'afla
Aridicând peste putință erà a nu răsufila ;
Și crezând că o să moară l'al treilea strănutat,
A plecat ca să se ierte cu toți amicii din sat.
Și fiind cam îndeseară, când începe a murgî,
Strănută ș'a treia oară, și se grăbi a fugî,
S'ajungă să moară'n casă'și cu capul pe căpătâi.
Că aceasta erà 'n lume, dorința lui cea dintâi.
Dar în fuga'i fără veste căzù într'o groapă cu grâu.
În curtea unui prieten și se 'ngropă până'n brâu,
Fiind că tocmai în vremea treerișului erà
Și-o lăsase destupată având încă a cără.
Hogeza socotind acuma că 'ntr'adevăr a murit
Și în fundul iadului a ajuns nepocăit,
Rămase într'acea noapte aci'n groapă a dormit
Și că la mai rău n'ajunsese către Alah multumî.
Tot într'acea noapte încă și în curtea gropii-acești
S'a 'nitâmplat să poposească și slujbași împărătești,
Cu catări și cu povară de cleștar și porțelan.
Și cu clopote la gâturi ca și la or ce chervan.
Nastratin Hogeza din groapă acest sgomot auzind,

Ce lucru e vrând să văză, și cu capu sus ivind,
Cum îl zăresc de odată catării se înspăimânt,
Sar, se izbesc unul de altul, trântesc toate la pământ.
(Vai, sărmame Nastratine, cu pielea o să plătești !)
Incaer pe Hogea 'ndată cel ce mort se socoti,
Il târăsc, încep a'l bate și prin curte a'l trânti ;
Bietul Hogea socotea că dracii în iad îl muncesc
Pentru păcatele sale, cărțile precum vestesc.
După ce mi-ți'l bătură până când s'a săturat,
Amețit de tot lăsându'l în drumul lor au plecat.
Hogea viindu'și în fire alta îi dete în gând
Și întorcându-se acasă, părerea făr' a'și schimbă,
Prietenii și vecinii a 'nceput a'l întrebă
Zicându-i ; — Hogea efendi când ai fost și ai venit ?
Spune, 'n lumea cealaltă cum și ce fel ai găsit ?
Hogea răspunde la-acestea : — Fraților mâncați și beți
Și să nu speriați catării, să vă feriți cât puteți !
Dar de cât toate mai bine faceți or și ce mijloc
Și dați grâu fiert de pomană și mai cu seamă cojoc,
Ca cumplitele toiege mai puțin să le simțiți,
Când veți fi pentru păcate de draci în iad pedepsiți.

Omul când are, culege, iar când n'are, nu culege

Nastratin Hogea într'o noapte ducându-se la băcan
Se rugă bătând în ușe să'i dea cașcaval d'un ban ;
Iar băcanul ca să'i facă hatâr, din somn s'a sculat
Și, luând prin întuneric, săpun prost în loc 'i-a dat.
El ducându-se acasă a 'nceput a îmbucă
Și văzând că gust nu are ca alte dăți când mănca,
Către nevasta sa zise : — Dar ce urât cașcaval !

Ia numai puțin de gustă și să vezi că n'are hal.
Nevasta, luându'i seama, zise : — Cum să fie bun ?
Dar nu te uiți tu la dânsul că este curat săpun ?
Hogea, supărat, îi zise : — Zău eu nu știu ce fel ești,
Mă faci așa prost pe mine fără să te socotești,
Ba încă faci tot d'odată și pe băcanul nebun,
Că eu cașcaval cerându'i, el în loc să'mi dea săpun,
Băcanul e om de cinste, cum îl știe toți din sat
Și ca să'mi facă hatârul din așternut s'a sculat,
Cum putea dar să'mi dea mie ca să mănânc eu săpun
Când îi cer eu lui odată : — „Dă-mi mă rog cașcaval bun ?“
Decât or că cașcavalul e stricat și negustos
Or că 'n gura mea vr'un dinte, vr'o măsea are miros,
Cu toate acestea, nu știu, eu săpun n'am cumpărat,
Voiu mânca că-mi este foame, căci pe dânsul bani am dat.

Într'această lume ori-ce d'unde vine se întoarce

Nastratin Hogea 'n grădină castraveți mai mulți făcând
Și dintr'ânșii pe parale unul altuia vânzând,
Cu banii strânși merse 'ndată să-și cumpere un măgar :
Cătă la cap cu căpăstru și în spate cu samar,
Il luă merse 'n pădure, tăie lemne 'l încărcă
Și 'ncet-încet, după dânsul către casa lui plecă.
Când sosi la un râu mare și să-l treacă trebuind
L'a dat alături cu puntea Hogea căpăstrul fiind ;
Măgarul din întâmplare în apă se 'mpedică
Și neputând să se scoale s'afundă și se 'necă.
Nastratin Hogea lăsându-l, fără a se turburà,
Zise : — Cum se vede treaba ursita așa 'ți-eră,

Unde eră căstraveții 'n apă a se 'năcri
Pe tine 'n locul acelor râul te acoperi
Așă dar or castraveții, or banii din ei luați
Sunt ursiți precum se vede, în apă a fi 'necați.

**Dumnezeu nu dă din mână, ci pe alți binele 'l 'mină
După cum aicea unul, cearcă vadul cu nebunul.**

Nastratin Hogeia 'n geamie pe Dumnezeu când rugă
In auzul tuturoră într'acest chip tot strigă :
— Doamne, ca să nu mai supăr tot-d'a-una 'naltu-ti cer,
Să-mi dai o mie de galbeni ; numai atâta îți cer,
Dar să fie ei în număr tocmai în cap îi voesc,
Că d'o lipsi numai unul, îi las și nu îi primesc.
Rugăciunea asta însă care mereu o făcea
De multe ori pe uliți privind spre cer o zicea
Un bogat tot auzindu-l și bani de prisos având,
Luă o mie de galbeni și unul din ei scoțând :
— Ia să-l cerc, zise 'ntru sine, și să fac haz puținel,
Fiindcă lipsește unul, să văz îi va lua el,
Și pe supt fereastră tocmai când eră Hogeia să dea.
Aruncă punga 'nainte-i ca să o poată vedea.
Hogeia cum o văzù 'ndată șezù chiar unde eră,
Turnă galbenii în poală și 'ncepù a'i numără ;
Văzând că lipsea un galben, numărându-i de trei ori,
Dar nu se îndură să-i lase, văzându'i strălucitori,
Ci zise : — Pentru un galben acum doar n'oi mai pretinde
Că cel ce-a dat p'aceștia el și p'acel mi-l intinde
Și strângându-i iar în pungă îi băgă 'n sân frumușel
Lăsând să răză bogatul, uitându-se după el.

Cine marfa își scumpește, ca Nastratin păgubește.

Hogea de la oare-care
O căpriță căpătă
Și după ce crescu mare
Și primăvara fătă,
O luă de după urmă
Tocmai ca un ciobănaș,
Ca și cel cu mare turmă
Și se duse în oraș.
Că după ce va ajunge,
Intru sine el gândeă,
Lapte proaspăt de va mulge
Mai cu bun preț o să-l deă
Și 'ncepând ca vânzătorul,
Lapte dulce a strigă,
Și dacă cumpărătorul
Cu vre un vas alergă,
El mulgându-i de gustare,
Ce nu se 'nvoiă din preț,
Căscă gura caprii, mare,
Și-l turnă 'n gâtu-i semeț
Crezând că acel turnat lapte
Drept în uger îl băgă,
Și-a plecat spre altă parte
Lapte dulce a strigă.

Marfa unde este firește paguba li sosește.

Hogea, după cum văzurăm, tocmai o capră avuse
Și pe dânsa cu 'ntâmplare în puțin timp o răpuse.
Lupii 'ndată 'i tăbăciră pielea fără de scumpire.

Văzând biet Nastratin Hogeia că i-o făcuse papară
Și lui ca drept mângâiere numai coarnele-i lăsară,
Fără supărare zise : — Asta ori-cine o știe.
Unde e odată marfă și pagubă o să fie

Cine numără parale joacă cu geamparale ¹⁾.

Hogeia vrând la bâlci să meargă
Vecinii la el aleargă,
Imprejuru-i se adună
Să-i ureze cale bună
Și să-l roage să voiască
Ceva să le târguiască ;
Unul zise : — Vecinele,
Cumpără-mi două inele,
Și ce bani vei da de plată
Viind ți-i număr îndată.
Altul vine iar și-i cere
Zicându-i : — Aibi bună vrere,
Și îmi cumpără și mie,
Vr'o cinci coturi de dimie,
Și să n'ai grije de plată.
Când vei veni banii 's gată.
Asemenea și alții iară
De altele îl rugară.
Iar el la fiește-cine
Răspunse tot : — Bine, bine.
Mai pe urmă unul scoate
Trei parale având toate,

¹⁾ Geamparalele sunt niște clapotei, pe care în părțile răsăritului dăntui-
torii le atâroă la degete, și sunându-le bat tactul cântecului cu dânsele.

Le dă zicând : — Vecinele
la'mi geamparale pe ele.
Deci peste zile puține
Dacă merge el și vit.,
Iată toți câți îl rugară
Indată'l împrejurară,
— 'Mi-ai cumpărat vecinele ?
— Dar ce lucru 'mi ziseși oare ?
— De inele frățioare.
— Crede-mă că'mi uitai, frate
De treburi nenumărate.
Vine și cel cu dimie :
— Imi luași nene și mie ?
Răspunse el : — Rău îmi pare
Nea cutare și cutare,
Că îmi uitai ca pământul,
Credeți, să vă crează sfântul.
Venî 'ntre vorbele sale
Și ce-l ce-a dat trei parale :
— Bine ai venit, zicându-i.
Iar Hogeă îndată scoțându'i
Și dându'i glasu 'și înălță
— Danțul cu cimpoi se trage
Și târgul cu bani se face.
Cine numără parale
El joacă cu geamparale.
„Câți dau peșin cântă cu fluier
Iar câți nu, din buze șuier“

PAGINI ALESE DIN SCRITORII ROMÂNI

BIBLIOTECĂ PERIODICĂ DE POPULARIZARE

84 Lei Abonamentul la o serie de 50 numere simple.

- No. 1. *Vasile Alecsandri*: O plimbare în munți.
- No. 2. *Ion Creangă*: Moș Nichifor Coțcarul.
- No. 3. *M. Eminescu*: Poezii.
- No. 4. *I. Brătescu Voinești*: Nuvele.
- No. 5. *I. L. Caragiale*: O făclie de Paște.— La Conac.
- No. 6. *V. Alecsandri*: Ostașii noștri.
- No. 7. *M. Eminescu*, *Lucașfăruș* — Călin.
- No. 8. *P. Ispirescu*: Ieana Simzeana.
- No. 9. *Vasile Alecsandri*: Dan Căpitan de plai, Grui Sânger.
- No. 10—12. *P. Ispirescu*: Ștefan cel Mare.
- No. 13. *I. L. Caragiale*: Cănuță om sucit.— Proces-Verbal.
- No. 14. *I. Creangă*: Moș Ion Roată Ivan Turbincă.
- No. 15 — 16. *G. Coșbuc*, *St. Iosif*, *I. Ghica ș. a.* Tudor Vladimirescu.
- No. 17. *Ion Ghica*: Despre muncă.
- No. 18. *M. Eminescu*: Făt frumos din lacrimă.
- No. 19. *G. Coșbuc*: Dintr'ale neamului nostru.
- No. 20. *M. Sadoveanu*: Povestiri.
- No. 21. *Ion Ghica*: Scrisori către V. Alecsandri.
- No. 22 — 23. *Alecsandri*, *Bolintineanu*, *ș. a.* Iisus Mântuitorul.
- No. 24 — 25. *P. Ispirescu*: Istoria lui Mihai Viteazul.
- No. 26. *Anton Pann*: Istoria lui Arghir și a lui Anadâm.
- No. 27. *Petru Maior*: Extrase din operele sale.
- No. 28. *I. L. Caragiale*: Hanul lui Manjoală.
- No. 29—30. *M. Eminescu*: Sărmaul Dionis.
- No. 31. *Gr. Alecsandrescu*: Poezii (seria I-a).
- No. 32. *C. Negruzzi*: Alex. Lăpușeanu.
- No. 33. *Al. Vlahuță*: Nuvele.
- No. 34. *G. Coșbuc*: Poezii
- No. 35. *Al. Odobescu*: Moșii. Răscoala Românilor sub Horia.
- No. 36. *I. L. Caragiale*: Schițe.
- No. 37. *D. Anghel*: Nuvele și Amintiri.
- No. 38. *M. Sadoveanu*: Nuvele și povestiri.
- No. 39. *N. Bălcescu*: Din Istoria lui Mihai Viteazul.
- No. 40. *P. Cerna*: Poezii.
- No. 41. *Al. Vlahuță*, Nuvele
- No. 42. *M. Eminescu*: Satire.
- No. 43. *C. Negruzzi*: Proză.
- No. 44. *Vasile Alecsandri*: Poezii populare.
- No. 45. *Al. Odobescu*: Mihnea Vodă cel rău.
- No. 46. *D. Bolintineanu*: Legende istorice.
- No. 47. *Ion Creangă*: Povestea lui Stan Pățitul.
- No. 48. *M. Eminescu*: Poezii populare.
- No. 49. *I. L. Caragiale*: Povestiri.
- No. 50. *Ion Ghica*: Egalitatea. — Școala acum 50 de ani.
- No. 51. *Al. Russo*: Cântarea României
- No. 52. *Gr. Alecsandrescu*: Fabule.
- No. 53—54. *V. Alecsandri*: Istoria unui galben.
- No. 55. *P. Dulfu*: Din povestea lui Făt-Frumos.
- No. 56. *Al. Donici*: Fabule.
- No. 57. *P. Ispirescu*: Povestiri.
- No. 58—59. Pagini de: *O. Goga*, *Coșbuc*, *Creangă*, *Pann*, etc.
- No. 60. *O. Goga*: Poezii.
- No. 61. *Ion Creangă*: Amintiri din copilărie, I.
- No. 62. *Th. D. Speranția*: Anecdote populare.
- No. 63. *Ion Creangă*: Amintiri din copilărie, II.
- No. 64. *C. Sandu-Aldea*: Povestiri.
- No. 65. *Ion Creangă*: Amintiri din copilărie, III.
- No. 66. *Anton Pann*: udecața Strugurelui.
- No. 67. *S. Fl. Marian*: Jecurile Ciocârliei.
- No. 68. *C. Negruzzi*: Povestiri.
- No. 69. *Victor Vlad Delamarina*: Poezii.
- No. 70. *Vasile Alecsandri*: Pasteluri.
- No. 71. *M. Kogălniceanu*: Din Istoria Românilor.
- No. 72. *Al. Vlahuță*: Poezii.
- No. 73. *I. L. Caragiale*: Noaptea Invierii.
- No. 74. *P. Ispirescu*: Inșir'țe Mărgăritari.
- No. 75. *Dinicu Golescu*: Însemnări din călătorie.
- No. 76. *S. Fl. Marian*: Legendele Rânduniceii.
- No. 77. *D. Anghel*: Nuvele.
- No. 78. *I. Heliade Rădulescu*: Poezii
- No. 79. *C. Negruzzi*: Povestiri.
- No. 80. *Poezii Văcărești*: Poezii.
- No. 81—82. *Ion Creangă*: Harap alb.
- No. 83. *P. Dulfu*: Din isprăvile lui Păcală.
- No. 84. *P. Ispirescu*: Povestiri.
- No. 85. *Al. Macedonski*: Năluci din vechime.
- No. 86. *G. Rotici*: Poezii.
- No. 87. *C. Sandu-Aldea*: Nuvele.
- No. 88. *N. Gane*: Nuvele.
- No. 89. *Ion Popovici-Bănățeanu*: Din viața meseriașilor ardeleni.
- No. 90—91. *Ion Creangă*: Dănilă Prepeleac.
- No. 92—93. *V. Alecsandri*: Dridri.
- No. 94—95. *Al. Odobescu*: Doamna Chiajna.
- No. 96—97. *M. Eminescu*: Proză.
- No. 98—99. *P. Ispirescu*: Povestiri.
- No. 100—102. *Români din patru unghluri* (număr festiv).

Pagini alese din Scriitorii români

— Bibliotecă periodică de popularizare —

84 Lei Abonamentul la o serie de 50 numere.

-
-
- No. 103—104. ANTON PANN: *O sezătoare la țară I.*
No. 105—106. I. POPOVICI-BANAȚEANU: *Din viața meseriașilor bănățeni.*
No. 107—108. ANTON PANN: *O sezătoare la țară II.*
No. 109—110. B. P. HAȘDEU: *Ion Vodă cel Cumplit.*
No. 111—112. ANTON PANN: *O sezătoare la țară III.*
No. 113—114. ANTON PANN: *Cântece de stea.*
No. 115—116. ION CREANGĂ: *Soacra cu trei nurori.*
No. 117—118. N. IORGA: *Neamul românesc din Ardeal.*
No. 119—120. JEAN BART (EUG. P. BOTEZ): *Proză.*
No. 121—122. ALEX. MACEDONSKI: *Poezii.*
No. 123—124. ION SLAVICI: *Nuvele.*
No. 125—126. I. L. CARAGIALE: *Kir Ianulea.*
No. 127—128. MARIA CUNȚAN: *Poezii.*
No. 129—130. ION SLAVICI: *Budulea Tachil.*
-
-

Biblioteca agricolă populară

80 Lei Abonamentul la o serie de 25 numere.

- No. 1. Pământul și cunoașterea lui, de Ion G. Botez, Inginer agricol, Consilier agricol, Roman.
- No. 2. Plantăți pomi roditori, de D. I. Ștefănescu, Inginer agricol, Inspector general și profesor de horticultură.
- No. 3. Semănați lucernă, de A. D. Carabella, Inginer agricol, din Ministerul Agriculturii.
- No. 4. Omizile, de W. K. Knechtel, Inginer agricol, Inspector entomolog în Ministerul Agriculturii.
- No. 5. Calul, de Dr. P. Popescu-Daia, Insp. general zootehnic.
- No. 6. Vermii de mătase, de N. Roșianu.
- No. 7. Vița de vie, de I. C. Theodorescu.
- No. 8. Legumele, de D. I. Ștefănescu.
- No. 9. Cum se cultivă lucerna, de A. D. Carabella.

Lei 4 Exemplarul. Se comandă la „CARTEA ROMANEASCA“ S. A. Bucurnși, Bulevardul Academiei 3, trimetând costul prin mandat poștal.
